

STUDII DESPRE BISERICA CREȘTINĂ

3. MISIUNEA

Ardeiaș Vlad, noiembrie 2018

Studiul trecut intitulat „Cum funcționează?” a fost concluzionat cu ideea că finalizarea lucrării lui Dumnezeu nu poate fi făcută printr-un singur om. Cu toate că fiecare dintre noi este necesar, niciunul dintre noi nu este suficient. Mai mult decât atât, „*taina ținută ascunsă din veșniciei și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui*”, cea mai mare binecuvântare de care omenirea s-a bucurat vreodată, „*Hristos în voi*” (Coloseni 1:26, 27) nu reprezintă un scop în sine. Cu toate că locuirea lui Hristos în noi ne aduce toate binecuvântările cerului, nu ar trebui niciodată să ne oprim aici pentru că această binecuvântare este un mijloc pentru realizarea scopului final, și anume clădirea trupului lui Hristos. Pentru realizarea acestui scop fiecare Creștin angajează toate talentele primite de la Dumnezeu, acesta fiind singurul motiv pentru care le-a primit.

Și pentru că acum am înțeles cum funcționează, următoarea chestiune de clarificat este misiunea. Care este exact misiunea Bisericii Creștine așa cum o descrie Scriptura?

Un cuvânt greșit înțeles

Probabil că una dintre cele mai cunoscute și des citate afirmații ale Domnului Hristos este „*Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.*” (Marcu 12:31). Folosită pentru a desăvârși răspunsul la întrebarea „*Care este cea dintâi dintre toate poruncile?*” (Marcu 12:28), această afirmație a constituit și continuă să constituie una din cele mai puternice surse de inspirație pentru milioane de oameni.

Trist este însă că acest cuvânt al Mântuitorului este deseori greșit înțeles și, ca orice altă ratare a mesajului Său, și în acest caz consecința este ratarea scopului. Desigur, majoritatea celor ce citează aceste cuvinte găsesc aici o sursă de inspirație pentru sacrificiul desăvârșit în favoarea semenului, însă nu observă comparația făcută de Mântuitorul, ratând astfel una dintre legile naturale ce guvernează ecosistemul nostru: nu poți să-l ajuți pe aproapele tău dacă nu te ajuți mai întâi pe tine însuși.

Este posibil ca această afirmație să-i scandalizeze pe unii, însă atunci când același principiu este aplicat în alte situații, ni se pare normal. Să considerăm spre exemplu instrucțiunile pe care le primim înainte de decolare pasagerii unei aeronave: printre toate măsurile de siguranță și indicațiile către ieșirile de urgență, pasagerii primesc instrucțiuni și despre cazul în care aeronava este depresurizată. În cazul acesta, de deasupra capului fiecăruia cade o mască de oxigen care trebuie aplicată în cel mai scurt timp. Ei bine, aici apare o indicație surprinzătoare: „*În cazul în care adulții sunt însoțiți de copii, trebuie să-și aplice lor masca mai întâi și mai apoi copilului.*” Desigur, cine s-ar fi gândit la asta? Instinctul fiecărui părinte este de a-și ajuta mai întâi copilul și, numai după ce acesta este în siguranță, să intervină pentru sine. Problema este că în unele cazuri este posibil ca această alegere să fie mortală. În cazul de față, este posibil ca încercând să-l ajute pe copil mai întâi, adultul să rămână fără oxigen și astfel ambii să sufere.

Realitatea este că ajutorul pe care-l poți oferi altei

Cuprins:

Libertate veritabilă	Pag. 5
Legea și Evanghelia	Pag 10
Realități despre Vechiul legământ	Pag 12

persoane este direct proporțional cu puterea pe care o ai. O persoană bolnavă nu poate face prea multe pentru alții pentru că ea însăși are nevoie de asistență. Acesta este motivul pentru care în mod indirect Mântuitorul ne îndeamnă să avem grijă mai întâi de propria sănătate, atât fizică cât și spirituală, pentru a-i putea ajuta cu adevărat și pe alții în mod eficient: „...ca pe tine însuși.” (Marcu 12:31). Implicarea în ajutarea altora în detrimentul propriei sănătăți este o capcană pentru că, pe termen lung, această cale va rezulta în ineficiență. Asemenea lumânării ce arde la ambele capete în același timp, cel ce se neglijează pe sine în favoarea celorlalți curând se va epuiza și, în loc de a fi eficient pe termen lung, curând va avea el însuși nevoie de asistență.

Două direcții

Ce legătură are însă acest cuvânt al Mântuitorului cu misiunea Bisericii Creștine? Ei bine, fiind vorba despre o lege naturală, aceasta este valabilă nu numai în cazul individului, dar și în cazul trupului colectiv. Scriptura deschide două direcții ale misiunii Bisericii Creștine:

„În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării.” (2 Corinteni 2:15).

Așadar, așa cum este normal, prima direcție a misiunii Bisericii îi constituie pe „cei ce sunt pe calea mântuirii” adică Creștinii, cei din sânul Bisericii. Desigur, această îngrijire de propriile membre nu reprezintă un scop în sine, ci mai degrabă mijlocul prin care se asigură eficiența în ceea ce privește scopul și anume misiunea „printre cei ce sunt pe calea pierzării.” Numai dacă se va îngriji pe sine trupul lui Hristos va crește armonios și sănătos, pe deplin capabil de a duce la bun sfârșit misiunea pe care o are de îndeplinit.

„Tot așa și voi, fiindcă râvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug, în vederea zidirii sufletești a Bisericii.” (1 Cor. 14:12).

O Biserică divizată, frământată de lupte interioare, o Biserică în care propriile membre nu se înțeleg în ceea ce privește misiunea și mijloacele de realizare a acesteia, constituie un trup bolnav care va fi incapabil să-i ajute pe alții.

„Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.” (Galateni 6:10).

Realitatea este că dacă îi neglijezi pe frații de credință în favoarea celor ce nu sunt Creștini, rezultatul va fi că-i vei ajuta pe cei cu care ai intrat atunci în contact, însă pe termen lung trupul lui Hristos va slăbi iar ceilalți oameni care au nevoie în continuare de intervenția trupului nu vor primi binecuvântarea lui Dumnezeu.

În articolul din numărul anterior în cadrul căruia am studiat „Cum funcționează?”, descopeream împreună calea binecuvântării: de la Dumnezeu, prin Hristos, la fiecare mădular în parte pentru creșterea trupului în vederea slujirii oamenilor. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu poate ajunge la oamenii pierduți decât prin Hristos și trupul Acestuia, motiv pentru care dacă trupul este bolnav, acest canal divin este scurtcircuitat. Binecuvântarea ce vine de la Dumnezeu este menită să umple de viață, sănătate și putere în primul rând măduarele și trupul prin care curge, pentru ca mai apoi să ajungă la fiecare dintre cei ce nu sunt parte din trup.

„Cinstiți pe toți oamenii; iubiți pe frați; temeți-vă de Dumnezeu; dați cinste împăratului!” (1 Petru 2:17).

Trebuie însă amintit din nou și din nou că această îngrijire de sine nu reprezintă nicidecum scopul binecuvântărilor lui Dumnezeu, ci numai cel mai eficient mijloc pentru atingerea scopului care este propovăduirea Evangheliei și manifestarea slavei lui Dumnezeu pentru toți oamenii. Multe biserici au făcut din îngrijirea de sine scop și astfel au devenit instituții mari care funcționează numai pentru propriul profit.

„Voi sunteți arătați ca fiind epistola lui Hristos, scrisă de noi, ca slujitori ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table care sunt inimi de carne.” (2 Corinteni 3:3).

Propovăduirea Evangheliei are ca prim scop mântuirea oamenilor prin descoperirea dragostei lui Dumnezeu pentru ei în Hristos. Trebuie să reținem însă că această descoperire a lui Dumnezeu despre Sine nu se manifestă în mod desăvârșit decât în Persoana Singurului Său Fiul născut. Nu există nicio copie a lui Hristos și nici nu poate exista. Acesta este motivul pentru care Scriptura afirmă că singurul mijloc prin care poate fi cunoscută slava lui Dumnezeu este fața lui Isus Hristos, trupul Său.

„Căci Dumnezeu, care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric‘, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.” (2 Cor. 4:6).

Priorități

Misiunea Bisericii Creștine nu este numai o lucrare complexă și sofisticată, dar și cea mai importantă din univers. Acesta este motivul pentru care ea trebuie organizată în mod desăvârșit și, pentru că are în vedere în exclusivitate sufletele oamenilor, nimeni altul nu o poate organiza astfel decât Dumnezeu Însuși. Orice încercare umană de a organiza această lucrare a rezultat într-un eșec al cărui cost se măsoară în valoarea sufletelor oamenilor.

Scriptura ne oferă detalii ale modului în care Dumnezeu a organizat Biserica pentru eficiență maximă și, printre altele, din aceste detalii putem înțelege care lucrare este prioritară:

„Dumnezeu a rânduit în Biserică întâi apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători; apoi pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.” (1 Corinteni 12:28).

Enumerarea de mai sus nu este menită nicidecum să stabilească vreo ierarhie, ci mai degrabă prioritățile misiunii. Desigur, misiunea apostolilor este aceea de a duce vestea cea bună a mântuirii tuturor oamenilor, așa cum au fost trimiși de Mântuitorul. Ceea ce este însă evident este faptul că principala misiune a Bisericii Creștine este propovăduirea Evangheliei, nu lucrarea de binefacere. Conștient fiind de faptul că această afirmație va genera controverse din cauza neînțelegerii legii naturale care guvernează misiunea Bisericii, voi ilustra acest principiu folosind două întâmplări: una dinaintea de Cincizecime și cealaltă după acest eveniment.

„Atunci Maria a luat o jumătate de litru de parfum de nard curat, foarte scump, și a uns picioarele lui Isus și l-a șters picioarele cu părul ei; casa a fost umplută de aroma parfumului. ... Las-o în pace. ... Fiindcă pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.” (Ioan 12:3, 7, 8).

Parfumul pe care Maria l-a vărsat pe picioarele lui Isus valora salariul mediu al unui muncitor pe un an de zile, adică echivalentul a aproximativ 33.000 lei. Probabil că această sumă a fost agonisită de Maria pe parcursul multor ani de zile iar ea a ales să folosească acești bani în exclusivitate pentru trupul lui Hristos. Maria a făcut prioritate din trupul Mântuitorului față de săraci, iar Acesta a aprobat decizia ei. „Nevoiași vor exista mereu”, a spus Isus, însă oportunitățile trupului lui Hristos nu sunt mereu aceleași. Deseori, în lucrarea misionară de predicare a Evangheliei se deschid oportunități unice care, dacă nu sunt exploatate chiar atunci, dispar.

Desigur, Isus nu a afirmat că nu ar trebui să-i ajutăm pe nevoiași căci tot El a spus că cine ajută chiar cu un pahar de apă pe unul dintre cei mai mici, pe El Îl ajută, însă a clarificat prioritățile. Chiar istoria vieții Lui a arătat că unii dintre cei pe care-i ajutase fizic s-au întors împotriva Lui la final, ceea ce confirmă faptul că prioritar este mijlocul prin care viața omului este salvată pentru veșnicie și nu numai pentru câțiva ani. Există și cazuri în care cele două se intersectează, însă cât de rare sunt acestea!

Cel de-al doilea exemplu îl constituie una dintre primele neînțelegeri care s-au născut în sânul tinerei Biserici Creștine:

„În zilele acelea, când s-a înmulțit numărul ucenicilor, evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțeala ajutoarelor de toate zilele. Cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: ‚Nu este potrivit pentru noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta. Iar noi vom stărui necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.’” (Fapte 6:1-4).

Biserica Creștină s-a îngrijit și de nevoile fizice ale oamenilor încă de la începuturile ei. Aici avem însă notată una din întâmplările triste, motivul consemnării acesteia fiind nu numai afirmarea implicării Bisericii în lucrarea de binefacere, ci și acela al continuării pe aceeași linie a priorităților. Observați că apostolii nu au desconsiderat necesitatea de a sluji la mese, însă au stabilit în mod clar prioritățile: rugăciunea și propovăduirea Cuvântului înainte de orice altă lucrare din misiunea Bisericii.

Deseori însă se investesc mijloace și se depun eforturi în vederea lucrării de binefacere în timp ce se neglijează lucrarea de zidire a Bisericii și de propovăduire a Cuvântului. Aceasta este calea

sinuciderii căci are ca rezultat moartea trupului și, deci, ineficiența acestuia în misiune pe termen lung. Desigur, unii i-ar fi putut acuza pe apostoli de lene, de lipsa de implicare în „chestiunile practice” ale misiunii: „Voi nu faceți altceva decât să vă rugați și să vorbiți toată ziua!”, vor fi șoptit unii pe la spate, dovedind însă o totală lipsă de înțelegere a naturii și direcției lucrării lui Dumnezeu.

Numai eternitatea va putea arăta puterea și eficiența veșnică a cuvântului potrivit rostit la vremea potrivită, cuvânt venit în urma timpului petrecut în comuniune cu Dumnezeu, cuvânt divin, vindecător și salvator. Povara inimilor apostolilor, grija pentru biserici, vegherea continuă și durerea fiecărei greșeli nu o poate cunoaște și înțelege decât cel care a avut vreodată tangență cu tranșeele din prima linie.

Orizonturi infinite

„Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu...” (2 Corinteni 6:1).

Orizonturile misiunii Bisericii Creștine trec însă cu mult dincolo de această planetă. De parcă infinita valoare a sufletului unui singur om n-ar fi fost de ajuns, Scriptura ne deschide un orizont dincolo de propovăduirea Evangheliei pentru mântuirea oamenilor, unul care atinge veșnicia și rezolvarea mării controversate în ceruri.

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale, spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui. ... căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale după planul pe care-l alcătuiuse în Sine Însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pământ. În El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voiei Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos.” (Efeseni 1:5, 6, 8-12).

În urma acuzațiilor aduse lui Dumnezeu, Familia Sa a fost divizată iar controversa s-a mutat pe pământ. Astfel, „cei din ceruri” și „cei de pe pământ” au fost despărțiți, despărțire ce a rupt întregul univers. Această rană nu poate fi vindecată decât în Hristos prin răspunsurile pe care Acesta dorește să le ofere în trupul Său, Biserica:

„Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, Cel Întâi Născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate. Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.” (Coloseni 1:16-20).

Singurul Fiul născut al lui Dumnezeu, Cel ce a moștenit prin naștere natura lui Dumnezeu, este Singura Ființă din Univers în care se poate descoperi caracterul lui Dumnezeu dezbrăcat de atributele Sale divine. Deși a făcut aceasta cu succes în urmă cu 2000 de ani, demonstrația finală care nu va lăsa nicio umbră de îndoială va fi făcută în trupul Său care suntem noi, cei odată păcătoși, dar acum sfințiți prin sângele Său.

„El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus.” (Efeseni 2:6, 7).

Mântuirea care ni s-a oferit și de care ne bucurăm în viața cea nouă pe care am primit-o prin nașterea din El nu constituie scopul final al lucrării Sale, ci mai este unul care se întinde dincolo de orizonturile acestei lumi: manifestarea „bogăției harului Său”, a dimensiunii dragostei Sale. Aceasta nu poate fi afirmată, ci numai o demonstrație practică o poate ridica la aprecierea pe care o merită.

„... să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate lucrurile, pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin Biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.” (Efeseni 3:8-11).

Suntem obișnuiți să ne gândim pe bună dreptate la ființele cerești ca la unii de la care avem de învățat, însă nu mică ne va fi mirarea când vom înțelege că aceste puternice ființe care-I văd fața

lui Dumnezeu, se uită la noi pentru descoperiri unice ale înțelepciunii lui Dumnezeu, descoperiri de care nu se pot bucura prin niciun alt mijloc.

„Eu sunt proslăvit în ei.” (Ioan 17:10), a spus Mântuitorul. Oh, există oare vreo misiune mai mare decât aceasta? Există vreun scop mai nobil decât acesta? Există vreun motiv de a trăi mai înălțător decât acesta? Dumnezeu a ales să descopere esența naturii sale nu într-una dintre ființele celeste ce n-au cunoscut păcatul, nu într-una dintre acelea ce strălucesc în prezența Sa, ci într-unul ca tine și ca mine, într-unul al cărui trup nu valorează mai mult de 16 lei.

De aceea „noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată.” (2 Corinteni 6:3) „fiindcă am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni.” (1 Corinteni 4:9).

Termenul folosit de Pavel aici pentru „lume” este „κόσμος (kosmos)”. Chemarea ce a fost adresată Creștinilor și misiunea Bisericii Creștine nu este depășită decât de cea a lui Hristos Însuși. Ferice de cei ce-și înțeleg misiunea și de cei ce se angajează în ea cu toată ființa; ei sunt cei mai fericiți nu numai dintre pământenii, ci chiar dintre toate ființele create de Dumnezeu!

LIBERTATE VERITABILĂ

David Clayton, august 2018

În Adam

La început, Dumnezeu a creat un om. Nu avem nimic scris care ar indica că Dumnezeu a mai creat pe cineva din acea zi până astăzi. Dumnezeu a creat totul în șase zile și toate viețuitoarele care au existat de atunci provin din creația originală. Ființele pe care Dumnezeu le-a creat la început și-au transmis viața din generație în generație și astfel, într-un sens, este adevărat faptul că Dumnezeu a creat tot ceea ce există pe pământ. Însă Dumnezeu nu i-a creat în mod direct pe oamenii care trăiesc azi așa cum l-a creat pe Adam. Noi am fost creați atunci când viața aceluia prim om ne-a fost transmisă. Noi ne-am primit viața la mâna a doua din Adam care a primit-o direct de la Dumnezeu.

Atunci când înțelegem acest lucru, putem vedea că atunci când Dumnezeu l-a creat pe Adam, El a creat toată omenirea în el. Viața fiecărui om de pe pământ este pur și simplu o extensie vieții aceluia om original, Adam. Acesta este motivul pentru care unii copii se nasc cu malformații atât mentale cât și fizice. Dacă Dumnezeu crează pe fiecare om în parte, atunci El ar fi de vină pentru toate aceste cazuri. Dar nu aceasta este realitatea. Dumnezeu ne-a creat pe toți atunci când l-a creat pe Adam. Acea unică viață a lui Adam se regăsește acum în șase miliarde de oameni. Viața lui Adam s-a deformat atunci când acesta a păcătuit și aceasta este viața pe care ne-a transmis-o nouă. Acest lucru explică motivul pentru care oamenii se nasc deformați fizic și motivul pentru care toți ne naștem deformați spiritual.

Acesta este un adevăr foarte important pe care trebuie să-l înțelegem bine, căci el ne ajută să ne cunoaștem așa cum suntem.

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși...” (Romani 5:12, 19).

Este acesta adevărul? Cum am putut deveni cu toții păcătoși datorită neascultării unui singur om? El a păcătuit, nu noi. Cum de fapta lui ne-a făcut pe noi păcătoși?

Dacă ne referim la vina păcatului, atunci păcatul niciunui om nu-l poate face pe altul vinovat. Pentru a deveni vinovat, o persoană trebuie să facă o alegere individuală și conștientă de a comite un act de nesupunere. Însă, atunci când Scriptura afirmă că păcatul lui Adam ne-a făcut pe noi păcătoși, nu se referă la vină și mai degrabă la natură. Toți descendenții lui Adam au devenit păcătoși prin natură, un soi de ființe numite „păcătoși” și, indiferent dacă suntem sau nu vinovați, realitatea este că toți păcătoșii sunt incompatibili cu viața. Niciun păcătos nu poate moșteni viața veșnică.

Atunci când Adam a păcătuit, el a stricat izvorul vieții omenesti, a stricat omenirea și a adus boala asupra descendenților săi, o boală care este mult mai dificil de tratat decât SIDA. Viața pe care o avem azi este aceeași viață a lui Adam, trecută prin diferiți oameni de-a lungul secolelor, însă este aceeași viață stricată de care ne împărtășim cu toții! Suntem fiecare unici cu propria

noastră minte, însă izvorul vieții care ne-a fost transmisă timp de șase mii de ani a fost stricat iar noi am moștenit cu toții acel defect.

Să observăm că ceea ce am primit de la Adam au fost consecințele păcatului său. Nu am obținut moștenirea lui Adam datorită alegerii noastre de a-l copia sau de a trăi ca el. Numai prin moștenire am devenit ca Adam. Tot ceea ce a trebuit să facem pentru a ne comporta ca el a fost să fim născuți oameni. Cu toate că păcatul lui a fost comis în urmă cu șase mii de ani, efectul deplin al acelui păcat controlează comportamentul a miliarde de oameni azi.

Atunci când suntem născuți, moștenim viața părinților noștri. Indiferent de ceea ce moștenim, ne aparține pentru tot restul vieții. Acest lucru este adevărat și în ceea ce privește moștenirea noastră de la Adam și datorită acestui lucru pare imposibil ca vreunul dintre noi să se elibereze de tendințele păcatului care au existat în trupurile și mințile noastre din momentul nașterii.

Slavă lui Dumnezeu că El a asigurat o soluție prin Evanghelia lui Isus Hristos, Fiul Său!

Noua creație

Ceea ce a făcut Dumnezeu a fost să trimită un al doilea Adam, Unul în care a existat viața desăvârșită a unei noi rase umane (1 Corinteni 15:45). Acest al doilea Adam desigur, este Isus Hristos și, tot ala cum întreaga rasă umană a fost creată într-un singur om, primul Adam, tot așa existența unei noi omeniri a fost în Cel de-al doilea Adam, Isus Hristos. Acesta este un adevăr uimitor și reprezintă cheia de a înțelege maniera în care puteam scăpa de păcat și de a trăi viața care aduce plăcere lui Dumnezeu.

Să ne gândim la viața care le-a fost dată celor ce-L primesc pe Hristos: în această viață a lui Isus nu există absolut niciun păcat. Această viață este una desăvârșită din toate punctele de vedere. Este o viață de o neprihănire absolută, una care este plină de faptele bune ale lui Dumnezeu și pe deplin acceptată de Acesta.

Aceste două vieți sunt opuse. Într-una nu există decât stricăciune, nimic bun și nu poate fi schimbată indiferent cât ai încerca, căci este imposibil ca omul să-și schimbe propria natură. Putem ascunde această stricăciune pentru un timp, dar nu putem s-o înlăturăm.

Însă în viața celui de-al doilea Adam nu există decât neprihănire, o bunătate absolută care nu poate fi alterată. Atunci când înțelegem acest lucru vom vedea în mod clar că ceea ce avem nevoie nu este educația, nici o putere mai mare, nici ajutor și nici reformă, căci nimic din toate acestea nu poate transforma viața primului Adam într-o viață bună. Aceste lucru în ele însele nu fac altceva decât să camufleze stricăciunea interioară și să ne înșele! Singura speranță este ca acea viață a primului Adam să fie nimicită și să intrăm în posesia vieții celui de-al doilea Adam. Aceasta este în mod absolut singura noastră speranță. În afara acesteia suntem cu toții morți, condamnați pentru veșnicie.

Și exact acest lucru l-a făcut Dumnezeu pentru noi în glorioasa Evanghelie a Fiului Său Isus Hristos.

„Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum, prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.” (Romani 5:18, 19).

Nașterea din nou

Isus ne-a spus clar că nimeni nu va putea vedea împărăția lui Dumnezeu decât dacă este născut din nou (Ioan 3:3). Nașterea din nou este un transfer din viața moartă a lui Adam în chiar viața curată a Domnului Isus Hristos. Aceasta este o experiență reală nu ceva simbolic. Atunci când suntem născuți din nou în Hristos, Dumnezeu ne privește și ne vede ca neprihăniți, însă ceea ce vede nu este o minciună. Noi suntem cu adevărat neprihăniți pentru că ni s-a dat într-adevăr chiar viața lui Isus Hristos care este sfântă și neprihănită! Dacă am această viață, cum este posibil să nu fim neprihăniți? Viața lui Hristos, chiar existența Lui devine a mea prin nașterea din nou!!

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17).

Observați că acesta este același principiu ca în cazul vieții pe care am primit-o de la primul Adam. Nu am încercat să primim acea viață și nici nu am încercat să copiem viața primului Adam. Am intrat în posesia ei prin moștenire. În același fel, viața pe care o primim în Hristos nu ne aparține prin încercarea de a-L copia pe El. Nu există decât o singură cale prin care o putem

primi iar aceea este prin moștenire. Trebuie să ne fie dată prin naștere din nou. Suntem născuți în această existență. Atunci când se întâmplă aceasta, primim calitățile Acestui nou Adam așa cum am primit calitățile primului Adam atunci când am fost născuți prima oară.

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie slobozi, și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” (1 Corinteni 12:13).

Așadar, înțelegem că singura noastră nevoie este de a înțelege și de a afla calea prin care putem să trecem de la viața și existența primului Adam la viața și existența Celui de-al doilea Adam. Înțelegem că toate luptele și eforturile noastre sunt inutile și că nu vor produce nimic altceva decât frustrare. Putem vedea că toți păcătoși se împărtășesc de aceeași viață decăzută a lui Adam motiv pentru care niciun păcătos nu poate fi mai bun decât altul.

Hoțul, violatorul, criminalul în serie, dependentul de pornografie, homosexualul etc. sunt în general condamnați de societate și în particular de oamenii religioși. Însă dacă aceia care-i condamnă pe păcătoși rețin resentimente și vorbesc de rău, dacă au ieșiri de furie și gânduri necurate, care este diferența între aceste două clase de oameni?

„Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate.” (Iacov 2:10).

Nu există niciun păcat în viața lui Isus Hristos și ori de câte ori ne descoperim trăind în păcat, înțelegem cu ușurință că nu posedăm viața lui Hristos, ci că avem în continuare viața depravată, pierdută și fără de speranță a lui Adam. Datorită educației primite și a circumstanțelor în care ne-am născut, unii dintre noi pot rezita păcatelor fățușe, dar asta nu schimbă realitatea faptului că ne împărtășim cu toții de aceeași viață stricată care nu poate fi reparată și care a fost condamnată la moarte!

Așadar, în Fiul Său Dumnezeu ne-a oferit noua creație. În această viață a Celui de-al doilea Adam există tot ceea ce am fi putut vreodată avea nevoie: înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare (1 Corinteni 1:30). De fapt, în El există plinătatea dumnezeirii (natura divină) iar Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că noi suntem desăvârșiți în El (Coloseni 2:9, 10). Ce înseamnă acest cuvânt „desăvârșit”? Înseamnă că în Isus avem absolut tot ceea ce avem sau am avea vreodată nevoie. În Efeseni 1:3 ni se spune că Dumnezeu ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos Isus.

Ce privilegiu să putem primi chiar viața Fiului lui Dumnezeu. Înțelegem noi ce înseamnă asta? Înțelegem că Dumnezeu ne-a acceptat în Cel Preaiubit (Efeseni 1:6)? Putem cuprinde realitatea că Hristos este într-adevăr chiar viața noastră (Coloseni 3:4)? Cât de minunată este dragostea Tatălui nostru pentru fiii oamenilor! Ce dar minunat ne-a dar în Fiul Său Isus Hristos! Acum, în Hristos, noi suntem fii și fiice ale lui Dumnezeu Însuși! Putem să mergem la Dumnezeu știind că în Isus viețile noastre ce păcat, frustrare și vină au murit, au fost răstignite cu Hristos. Acum ne putem apropia de Părintele slavei cu deplină încredere și libertate, știind că orice-I vom cere, cerem în Numele Fiului Său, recunoscând pe deplin faptul că noi suntem copiii preaiubiți ai lui Dumnezeu cărora li s-a oferit fiecare privilegiu care îi aparține lui Isus Hristos!! Am devenit parte din trupul lui Hristos, părtași de chiar viața lui Hristos, o existență în care păcatul a fost biruit și răstignit, o viață de o neprihănire desăvârșită care este trăită numai pentru Dumnezeu (Romani 6:22).

Un singur om

Haideți să clarificăm lucrurile. Nu există decât o singură persoană neprihănită, motiv pentru care nu există decât o singură persoană potrivită pentru a fi mântuită. Dumnezeu a știut lucrul acesta chiar de la început și a fost planul Său, scopul Lui ascuns ca întreaga mântuire să existe în Acest un singur Om (Efeseni 1:10). Acea Persoană este Isus Hristos și toți cei care vor fi mântuiți, vor intra în această experiență ca parte din Isus, numai dacă chiar viața și existența Lui devine viața și existența lor pentru că El este Singurul care poate mântui:

„În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.” (Fapte 4:12).

Problema este că mulți dintre noi am încercat să îmbunătățim vechea viață a lui Adam. Am fost botezați, am decis pentru un nou început, chiar ne-am rugat cu stăruință și L-am rugat pe Domnul să ne ajute prin puterea spiritului sfânt. Chiar am recunoscut că noi nu putem face nimic și am încercat să depindem de Domnul pentru a acționa pentru noi. Însă în toate acestea, ceea ce am încercat să facem a fost să reformăm viața adamică. Am sperat că, prin harul lui Dumnezeu și eforturile noastre susținute, vom fi în stare să biruim păcatul cu care ne-am născut și să devenim într-o zi desăvârșiți însă, în Adam, acest lucru este imposibil. Singura cale este de

a muri spiritual și de a fi înviați și născuți din nou spiritual în viața lui Hristos. Aceasta este singura cale de a scăpa de viața noastră adamică.

În primul rând avem nevoie să ne predăm lui Isus Hristos într-o pocăință veritabilă pentru ca în El să putem muri față de vechea viață. Numai atunci vom putea experimenta puterea învierii Sale și putem intra în propria Lui viață în care păcatul și moartea au fost abolite. Dacă nu suntem convinși că viața noastră nu este bună și că nu suntem capabili de a trăi o viață care să-I placă lui Dumnezeu, atunci de ce am avea nevoie de Isus? Însă pe măsură ce înțelegem adevărul că nu există nicio speranță pentru noi în viața lui Adam care este viața noastră, ne vom preda cu bucurie lui Isus. Ne vom întoarce și-I vom oferi Lui control desăvârșit asupra vieților noastre. Aceasta este experiența care se numește „pocăință” și „predare”, iar în unele locuri din Scriptură este numită „moarte”.

Nu fizică, ci spirituală

Desigur, nu trupul fizic este cel care moare. Trupul fizic și păcătos va rămâne cu noi până când Isus va reveni pentru a-l schimba. Însă acest trup fizic nu constituie rădăcina adevărată a problemei păcatului și nu pe acesta îl așează Isus în mormânt. Adevărata problemă este ceea ce se numește „firea pământească”. Aceasta este viața centrată pe sine, atitudinea de conservare de sine. Aceasta este în mintea omului, dar care constituie o parte reală a existenței sale. Aceasta este ceea ce Isus a înlăturat atunci când a murit față de propria Sa voință și a adus jertfa propriei Sale vieți prin faptul că a ales voia Tatălui. Acum, prin puterea spiritului sfânt, Isus intră în mintea noastră prin nașterea din nou și răstignește viața centrată pe sine astfel încât de acum înainte noi nu mai trăim pentru noi înșine, ci numai pentru Dumnezeu.

„Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului, căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.” (Romani 6:6, 7).

„Fiindcă, prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat o dată pentru totdeauna, iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6:10, 11).

Scriptura este clară atunci când vine vorba despre asta. Biblia nu vorbește nimic despre un Creștinism amestecat: suntem ori vii ori morți, ori în firea pământească ori în spiritul, în Adam sau în Hristos, păcătoși sau sfinți. Unul este robul păcatului și fără nicio legătură cu neprihănirea, iar celălalt este robul neprihănirii și fără nicio legătură cu păcatul (Romani 6:20, 22).

Creștinismul de azi a ajuns să accepte păcatul ca normal chiar și pentru Creștini. Se mângâie cu gândul că „dacă cineva a păcătuit avem la Tatăl un Mijlocitor” (1 Ioan 2:1). Așadar, în majoritatea cazurilor singura diferență dintre pretenșii Creștini și necredincioșii pe față constă în păcatele și gradul de păcat pe care-l comit. S-au convins pe ei înșiși că Dumnezeu poate oferi biruință instantanee bețivului, celui care calcă sabatul și curvarului, însă trebuie să se miște foarte încet în cazul păcatelor „respectabile” cum ar fi pofta, mânia, furia, răutatea, vorbirea de rău, criticismul, lipsa de dragoste etc.

Însă atunci când oamenii par să biruiască păcatul, sau unele păcate dar nu pe toate, putem ști că nu sunt cu adevărat biruitori și că puterea prin care au „biruit” nu este puterea lui Dumnezeu, ci mai degrabă puterea voinței. Prin efort susținut, ei sunt capabili de a se controla pe sine în unele aspecte ale vieții, însă inima rămâne tot sub controlul sinelui și în rebeliune față de Dumnezeu. O asemenea persoană este încă rob și nu face altceva decât să se mintă pe sine că a biruit păcatul.

Cum să obțin această viață

Cea mai importantă întrebare este cum putem obține această viață care se găsește numai în Isus Hristos? Cum putem scăpa de viața primului Adam? Cum putem muri față de firea pământească pentru a fi înviați în neprihănire? Dacă viața neprihănită se găsește numai în Isus și este pe deplin disponibilă în El, atunci cu adevărat cea mai importantă întrebare dintre toate pentru cel păcătos este „Cum pot obține acea viață? Cum pot intra în existența lui Isus?”.

Oamenii au depus mari eforturi pentru a obține o asemenea viață. Ani de chin, negare de sineși auto flagelare au fost investiți în căutarea neprihănirii și au fost inventate multe tactici pentru a-l elibera pe om de păcat. Însă numai un singur plan a funcționat și poate să funcționeze iar acela este planul conceput de Dumnezeu și de Fiul Său. Acest plan este atât de minunat și atât de simplu încât muți oameni religioși n-au vrut să-l accepte. Iată cum explică Pavel acest proces:

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” (Efeseni 2:8-10).

Pavel spune că se poate realiza numai prin credință. Dar ce înseamnă asta? Înseamnă că El ne-a făcut, ne-am lucrat cu propriile-I mâini, însă asta se referă la momentul în care ne-am născut pe această planetă? Sigur că nu. El se referă la experiența noastră Creștină, la viețile celor ce au fost mântuiți prin har, prin credință. Noi suntem lucrarea lui Dumnezeu și am fost creați în Hristos Isus. Gândește-te la asta. Care este originea acestei vieți noi? Care este motivul pentru care ne bucurăm de viața biruitoare din prezent? Pentru că am fost creați în Isus Hristos. Viața pe care o trăim aici își are originea în El. Tot ceea ce avem de făcut este să o primim prin har, prin credință. Este darul lui Dumnezeu. Viața neprihănită, viața de biruință asupra păcatului nu este ceva ce noi putem produce sau atinge, ci este o moștenire! Este ceva ce primi ca dar atunci când primim viața lui Hristos! Slavă Numelui Său!

Mulți Creștini sinceri gândesc că trebuie să dezvolte neprihănirea prin fapte!! Ei cred numai în îndreptățire prin credință, dar în sfințire prin credință și fapte. Și totuși apostolul Pavel spune că nu numai la începutul căii Creștine depindem numai de credință, ci la fiecare pas. Trebuie să continuăm să umblăm pe aceeași cale pe care L-am primit pe Domnul (Coloseni 2:6). Lupta pe care trebuie s-o purtăm este numită „lupta cea bună a credinței” (1 Timotei 6:12).

Nu ne putem pune singuri capăt vieții pentru a fi născuți din nou. Atât procesul răstignirii cât și cel al nașterii din nou reprezintă în întregime lucrarea lui Hristos, a Fiului care ne face „cu adevărat” liberi. Lucrarea noastră este aceea de a crede adevărul, de a crede ceea ce afirmă cuvântul lui Dumnezeu. Această lucrare a lui Dumnezeu în Hristos produce „noua creație” (2 Corinteni 5:17), un om nou creat după chipul lui Hristos, umplut de viața lui Hristos, parte din existența lui Hristos, a cărui dorință arzătoare este să împlinească voia neprihănită a lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, la fel cum natura adamică a unei persoane l-a făcut robul păcatului cu o înclinație constantă către rău, tot la fel acum noua natură a lui Hristos îl face robul neprihănirii cu o înclinație constantă de a face ceea ce este bine. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu și este pe deplin lucrarea Sa. În acest caracter, această haină a neprihănirii nu există niciun fir de țesătură produsă de faptele omului.

Tot ceea ce poate omul să facă este să primească darul gratuit oferit de Dumnezeu în Hristos. Nu este absolut nimic altceva ce putem noi face. Apostolul Pavel este atât de categoric când vine vorba despre asta:

„pe când celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el îi este socotită ca neprihănire.” (Romani 4:5).

Abandonează sinele

Atunci când recunoaștem degradarea naturii noastre adamice, atunci când descoperim deplina noastră neputință și nevrednicie, atunci ne vom debarasa de propriile noastre eforturi și de dependența de noi înșine. Atunci ne vom pocăi cu adevărat nu numai de păcatele noastre, ci de rădăcina păcatului: propria noastră viață. Vom descoperi că îndepărtarea de faptele păcătoase nu este suficient, ci că trebuie să ne debarasăm de viața lui Adam, viața egoistă care este sursa tuturor relelor. Atunci vom înțelege și vom crede că singura noastră speranță de a trăi vieți curate se găsește numai în darul lui Dumnezeu. Toate eforturile personale vor fi abandonate și ne vom preda în mâna lui Hristos. Atunci și numai atunci adevărata neprihănire va apărea în viețile noastre pe măsură ce-I vom îngădui Lui să preia controlul absolut, când noi vom accepta și vom trăi prin credință realitatea faptului că viața Lui a devenit viața noastră și că suntem parte din propria Lui existență neprihănită. Numai pe această cale vom experimenta viața Lui desăvârșită. Acesta este adevărul, adevărul simplu al cuvântului lui Dumnezeu.

Întrebarea este: vom accepta noi acest adevăr cu toată inima? Vom accepta cu toate credința realitatea că Dumnezeu ne-a dat în Isus răspunsul desăvârșit la problema păcatului? Vom trăi noi prin realitatea faptului că este lucrarea Lui care nu implică nimic din lucrarea omului și că singura noastră nevoie este de a crede și de a rămâne în credință? Să încheiem cu câteva din cuvintele pertinente ale apostolului Pavel:

„Deci ce vom zice? Neamurile, care nu umblau după neprihănire, au căpătat neprihănirea, și anume neprihănirea care se capătă prin credință; pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de piatra de poticnire...” (Romani 9:30-32).

LEGEA ȘI EVANGHELIA

Suzanne Yim, August 2018

Litera versus spiritul

Majoritatea sunt familiarizați cu jargonul „litera legii” și „spiritul legii”. Atunci când un judecător găsește „litera legii” inadecvată, el va uza de „spiritul legii”. Pavel folosește aceste două elemente ale sistemului legal pentru a explica legea lui Dumnezeu. Înainte de a continua trebuie să afirm de la bun început că legea la care Pavel se referă în epistola către Galateni reprezintă întregul sistem al legii iudaice, ceea ce înseamnă legea morală (cele zece porunci) și cea mozaică. Am să mă refer la această lege a Vechiului Legământ ca „legea scrisă”.

Vechiul Legământ versus Noul

Majoritatea nu înțeleg pe deplin diferența dintre Vechiul Legământ și cel Nou. Este numai parțial corect să afirmăm că s-a operat numai o schimbare a locației legii (de pe table în inimă), mulți ratând realitatea faptului că a existat și o modificare în conținutul legii.

„Pentru că, odată schimbată preoția, trebuia numaidecât să aibă loc și o schimbare a Legii.” (Evrei 7:12).

Dumnezeu a intenționat ca legea scrisă (litera legii) să servească la un învățator până când Hristos (Spiritul legii) va veni. Hristos este legea cea vie din cer, însă atunci când a fost pe pământ, El a respectat litera legii și a extins-o pentru a ne demonstra insuficiența acesteia. Pavel se referă la Hristos ca fiind „Spiritul legii de viață” pentru că spiritul dă viață în timp ce litera aduce moarte și nu are nicio putere mântuitoare.

Datorită acestei schimbări în legea (atât în ceea ce privește locația cât și conținutul acesteia), a fost necesar ca Dumnezeu să înlocuiască Vechiul Legământ cu cel Nou în sângele lui Hristos. Însă a fost adăugat ceva NOU ce nu a existat în Vechiul Legământ, și anume puterea mântuitoare a lui „Hristos în voi, nădejdea slavei.” Cei credincioși ai lui Dumnezeu care au murit sub Vechiul Legământ înainte de cruce, nu au primit această făgăduință. Ei vor fi făcuți desăvârșiți numai când fiii lui Dumnezeu (desăvârșiți prin Hristos în ei) vor fi descoperiți în Noul Legământ.

Din cele de mai sus putem vedea felul în care legea și Evanghelia (Hristos în noi, nădejdea slavei) merg mână în mână în Noul Legământ.

Conținutul legii

Acum să examinăm îndeaproape conținutul diferit al legii în ambele legăminte. Cu toți suntem de acord cu faptul că legea lui Dumnezeu este sfântă, dreaptă și bună. Însă Dumnezeu a avut diferite obiective pe care a vrut să le atingă folosind această lege în cele două dispensațiuni, și anume în timpul legii scrise (Vechiul Legământ) și a legii celei vii (Noul Legământ).

Legea scrisă a slujit asemenea unei oglinzi pentru a reflecta condiția oamenilor și a funcționat ca un pedagog până la venirea lui Hristos:

„căci știm că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni” (1 Timotei 1:9).

Din pasajul de mai sus putem descoperi obiectivele la care S-a gândit Dumnezeu când a dat această lege scrisă.

„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” (Matei 5:17, 18).

A fost adevărat faptul că Isus nu a venit pentru a distruge legea și profeții CI pentru a le ÎMPLINI pe toate. De vreme ce Hristos le-a împlinit, ele au încetat să mai existe în simbol. Majoritatea pot accepta că aceste profeții despre venirea lui Mesia s-au împlinit, împlinind astfel PROFETII, însă au probleme cu faptul că Hristos a împlinit LEGEA (legea scrisă) despre care Pavel spune că a fost răstignită pe cruce.

Cuvântul „poruncă” vine de la „a porunci” care este un ordin dat de cineva care se găsește într-o poziție de autoritate. Atunci când a fost pe pământ, Hristos S-a spus fiecărui cuvânt care a ieșit din gura Tatălui și pe care le-a numit „porunci”:

„Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.” (Ioan 10:18).

De aceea, atunci când Isus a spus că „dacă mă iubiți, veți păzi poruncile Mele”, El nu se referea la cele zece porunci ci la fiecare cuvânt care iese din gura Lui, la voia lui pentru viața ta. Hristos a demonstrat acest lucru în interacțiunea cu tânărul bogat:

„Tânărul I-a zis: ,Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea. Ce-mi mai lipsește?’ ,Dacă vrei să fii desăvârșit’, i-a zis Isus, ,du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer! Apoi vino și urmează-Mă.’” (Matei 19:20, 21).

Isus nu a spus „Bravo!” atunci când tânărul i-a spus că a păzit toate cele zece porunci pe tot parcursul vieții lui. În loc de a spus asta, Hristos i-a dat porunca referitoare la viața lui pe care, din păcate, el a respins-o. Tânărul nu a reușit să înțeleagă faptul că tocmai călcase porunca lui Hristos (Dumnezeu). Dacă nu înțelegem această diferență a legii din cele două dispensațiuni, vom face aceeași greșeală ca și el.

În concluzie, legea vie este diferită în faptul că este completă față de legea scrisă care se rezumă numai la fapte, cea dintâi cuprinzând și mintea și inima (Matei 5:22, 28). Și totuși este suficient de specifică pentru viața fiecărui individ în parte. Oricât de mult scris am avea pe pietre sau în cărți, acesta nu poate realiza scopul lui Dumnezeu. Acum putem înțelege ce a vrut Hristos să spună prin faptul că a împlinit LEGEA! De aceea întregul sistem al legii scrise este un simbol al lui Hristos și ar trebui răstigni pe cruce pe de-a-ntregul atunci când este împlinit, nu numai legile ceremoniale.

Având această nouă înțelegere, putem acum lăsa de-o parte legea scrisă (legea morală și ceremonială, cu instrucțiunile detaliate despre cum să trăim) și să acceptăm o lege vie (Hristos) care este mult mai cuprinzătoare și desăvârșită.

Legea nu mai este pe pietre sau hârtie. Legea este Hristos Însuși, și în contextul acesta face sens afirmația regelui David cum că iubește legea și că aceasta este în inima lui.

Legea și Evanghelia

Cum putem înțelege corect legătura dintre lege și Evanghelia? Ambele sunt la fel de importante pentru mântuirea omului. Dumnezeu trebuie să demonstreze faptul că guvernarea Lui este neprihănită și că dreptatea (legea) și mila (Evanghelia) se întâlnesc perfect. Noi suntem cei aleși în această ultimă generație pentru a dovedi aceasta, motiv pentru care nu ar trebui să mai pierdem timpul argumentând pe subiecte inexistente. Ambele tabere implicate în marea luptă își adună susținătorii, așa că nu lăsa ca luptele interne să-ți răpească locul care ți-a fost destinat.

Alte gânduri

Cu adevărat, în cer nu va mai fi nevoie de NICIO lege, căci dragostea împlinirea legii.

„Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută.” (1 Timotei 1:5).

Când vom fi pregătiți să părăsim această planetă împreună cu Hristos, vom fi atât de obișnuiți să fim conduși prin dragoste de Hristos din lăuntru, încât abia dacă vom mai observa legea. Vom fi atunci pregătiți pentru Cer pentru că guvernarea lui Dumnezeu din Cer operează pe principiile dragostei.

REALITĂȚI DESPRE VECHIUL LEGĂMÂNT

David Clayton, August 2018

„Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă. Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, Cele Zece Porunci.” (Exodul 34:28).

„Și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n-ați văzut niciun chip, ci ați auzit doar un glas. El Și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, Cele Zece Porunci, și le-a scris pe două table de piatră.” (Deuteronomul 4:12, 13).

„care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui legământ nou, nu al slovei, ci al Duhului, căci slova omoară, dar Duhul dă viața.” (2 Corinteni 3:6).

„Acum, dacă slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și piaronească ochii asupra feței lui Moise din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare, cum n-ar fi cu slavă mai degrabă slujba Duhului?” (2 Corinteni 3:7, 8).

Cu cine a fost făcut?

„Moise a chemat pe tot Israelul și i-a zis: „Ascultă, Israele, legile și poruncile pe care vi le spun astăzi în auzul vostru. Învățați-le și împliniți-le cu scumpătate. Domnul Dumnezeu nostru a încheiat cu noi un legământ la Horeb. Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legământul acesta, ci cu noi, care suntem toți vii astăzi aici.” (Deuteronomul 5:1-3).

Rodul legământului de la Sinai?

„Lucrurile acestea trebuie luate într-alt înțeles – acestea sunt două legăminte: unul de pe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar, căci Agar este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi.” (Galateni 4:24, 25).

Sfârșitul Vechiului Legământ?

„Prin faptul că zice: „Un nou legământ”, a mărturisit că cel dintâi este vechi, iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de pieire.” (Evrei 8:13).

„Pentru că, odată schimbată preoția, trebuia numaidecât să aibă loc și o schimbare a Legii.” (Evrei 7:12).

„și nu facem ca Moise, care își puna o maramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și piaronească ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător. Dar ei au rămas greoi la minte: căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această maramă rămâne neridicată, fiindcă marama este dată la o parte în Hristos.” (2 Corinteni 3:13, 14).

INVITAȚIE

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 30 iulie – 04 august 2019. Prezentatorii din acest an vor fi David Clayton și Howard Williams din Jamaica, alături de Olimpiu Trif Stanciu și Vlad Ardeiaș.

Datorită faptului că toți participanții la întâlnirea de vara trecută au găsit locația excelentă din toate punctele de vedere, am decis ca și anul viitor să ne întâlnim în același loc și anume Pensiunea „Casa Răzvan” din localitatea Hațeg, județul Hunedoara. Costul a rămas neschimbat, 35 lei/noapte/persoană. În fiecare cameră trebuie să fie cazate minim 3 persoane. Pentru copiii care nu ocupă pat nu se percepe taxă pentru cazare. Persoanele care vor fi cazate în alte locuri vor plăti 5 lei pe zi pentru sala de conferință.

Este important să rețineți faptul că locurile sunt limitate, motiv pentru care este imperios necesar să vi-l rezervați pe al dumneavoastră până în data de 31 mai 2019 prin depunerea sumei integrale în contul RO66BTRL01301201M16722XX de la Banca Transilvania pe numele Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm să specificați la rubrica „detalii depunere” că suma reprezintă contravaloarea participării la întâlnirea de la Hațeg și să-l anunțați telefonic pe domnul Trif la numărul 0752211191 de la care puteți obține și alte detalii.

Vă așteptăm cu inimile deschise!

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

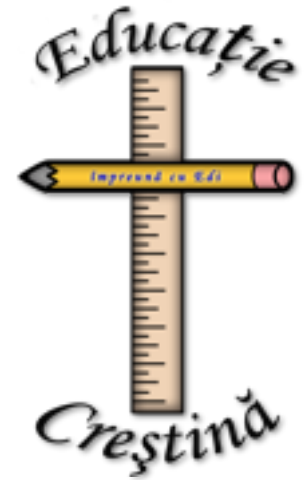
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihăririi lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria siteului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 107 Noiembrie 2018

Tiraj 730 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

